

Muistokirjoitus

In Memoriam Sirpa Hannele Kaakinen (22.9.1958-2.10.2020)

Pitkäaikainen työtoveruus on mittaamattoman arvokas asia

Lokakuun alussa jouduimme vastaanottamaan suru-uutisen pitkäaikaisen ja pidetyn työtoverimme Sirpa Kaakisen äkillisestä menehtymisestä. Hän oli kuollessaan 62-vuotias.

Sirpa Hannele Kaakinen syntyi perheensä vanhimpana tyttärenä 22.9.1958 Kajaanissa, jossa hän vietti lapsuutensa ja nuoruutensa. Lääketieteen lisensiaatiksi hän valmistui vuonna 1990 Oulun yliopistosta ja psykiatrian erikoislääkäriksi vuonna 1996 Kuopion yliopistosta.

Sirpa Kaakinen oli monipuolisesti sivistynyt oman tiensä kulkija, joka uskalsi kyseenalaistaa ylhäältä tulevia ja totena pidettyjä uskomuksia aina, kun se oli tarpeen. Arjessa hän oli kuitenkin yhteistyöhakuinen kumppani, joka suhtautui kunnioittaen työtovereihinsa, potilaisiin ja heidän läheisiinsä.

Kaakinen oli arvostettu perheterapian kouluttaja ja työnohjaaja, jonka osaamiselle oli kysyntää pääkaupunkiseudun lisäksi myös muualla Suomessa. Pisimmän työuran hän teki psykiatrina Helsingin kaupungin palveluksessa. Hän kohtasi potilaansa aina ennen kaikkea ihmisinä. Vaikeissa mielenterveyden häiriöissä hänellä oli erityinen kyky kiinnittää huomions. positiiviseen mielenterveyteen jo ennen kuin tämä käsite oli saavuttanut laajempaa tunnettavuutta edes ammattipiireissä. Vuosituhannen alussa hän toimi myös THL:n (ent.

Stakes) palveluksessa Toimiva lapsi ja perhe -työn implementaatiotiimin keskeisenä vaikuttajana.

Lääkärinä välitön kohtaaminen potilaiden ja heidän läheistensä kanssa oli Sirpalle kaikki kaikessa eikä hän tavoitellut itselleen hallinnollista uraa. Työyhteisössä hän nautti suurta arvostusta kaikkien ammattikuntien keskuudessa, työtoverina hän oli luotettava. Vastaukset viesteihin tulivat nopeasti, vaikkapa toisesta työpisteestä. Tiimipelaajana Sirpa oli aina valmis ottamaan haasteen vastaan, kun potilaan etu sitä edellytti. Työtoverit tiesivät Sirpan ahkeruuden, eikä hänen ei koskaan kuultu vaativan itselleen pienempää hoidettavien potilaiden määrää. Läheisinä työtovereina olimme aika ajoin huolissamme hänen jaksamisestaan.

Tämän muistokirjoituksen otsikko on suora lainaus Sirpalta itseltään: "Pitkäaikainen työtoveruus on mittaamattoman arvokas asia". Sirpa itse oli paikka- ja tiimiuskollinen. Muuttuvissa organisaatiokuvioissa hän edusti vakautta ja potilassuhteissa pysyvyyttä. Hän pyrki nopeasti orientoitumaan riittävän paljon uuteen, uhraamatta kuitenkaan kovin suuria tunteita väistämättömän vastustamiseen.

Perhetyön ja -terapian kouluttajana hänen opetuksensa nousi juurevasta arkitodellisuudesta. Vastaanotolla Sirpa tapasi enemmän kuin mielellään potilaiden perheenjäseniä. Yksittäisenkin potilaan vastaanotolla keskustelussa olivat aina läsnä potilaan perhe, läheiset ja etenkin perheen lapset. Keskustelu vastaanottohuoneessa eteni sallivassa, hyväksyvässä ja kunnioittavassa ilmapiirissä, ja dialogin myötä kaikki tarvittava tuli esiin.

Sirpa oli myös tytär ja äiti. Työtoverit muistavat monet keskustelut kahvihuoneissa, liittyen ikääntyvien vanhempien terveyteen ja iloon pienistä toipumisen merkeistä, sekä äidin ylpeyteen ja iloon liittyen lasten aikuistumiseen ja omiksi itsekseen kasvamiseen.

Sirpan muistokimppu olisi syksyn värejä täynnä: oliivin vihreää, lämmintä keltaista ja oranssia sekä juurevia viljantähkiä.

Kiitollisuudella sen laskisimme, jos ajankohta olisi toinen.

Raija-Liisa Keski-Saari, Jussi Niemi-Pynttari ja Tiina Kamula
Kirjoittajat ovat Sirpa Kaakisen työtovereita ja ystäviä